

да плющи; слѣдъ това момчето му казало кога трѣбва да удря съ камшика и заминжло.

Царьтъ седнжлъ на земята и високо се смѣжлъ за случившето се, като съвсѣмъ забравилъ за гжскитѣ. А между това, гжската съ черната глава като забѣлѣжила, че строгия управителъ го нѣма, источила голѣмата си шия, огледала се наоколо, като искрякала нѣколко пѣти, издигнжла си крилѣтъ, а сжщо направили и останалитѣ гжски; и прѣди царя да се сѣти, тѣ се прѣснжли изъ ливадитѣ около езерото.

Царьтъ скокнжлъ и започнжлъ да вика съ всичката си сила, но нищо не помагало. Той удрялъ съ камшика, но не издавалъ никакъвъ гласъ. Той тичалъ на лѣво и на дѣсно, но всичко било напраздно. Уморенъ отъ тичанье и смѣхъ, той седнжлъ подъ сѣнката на едно дърво и оставилъ гжскитѣ да вървжтъ кждѣто си искать.

„Момчето има право, казвалъ си той. По лесно е да се управляватъ нѣколко милиона народъ, отъ колкото едно стадо гжски. Но на всичко това причината е гжската съ черната глава“!

Въ това врѣме момчето намѣрило книгата и се връщало радостно при царя. Но като приближило и видѣло гжскитѣ разпрѣснжти, уплашило се и отъ страхъ испустнжло книгата на земята.

— Ето какво направихте! — извикжло то нажалено отъ ядъ и скръбъ. Вий не можете да пасете гжски. Погледнѣте!—и показало на разпрѣснжитѣ гжски. Азъ никога не можъ ги събра наедно. Вий трѣбва да ми помогните! Азъ намѣрихъ книгата, а вий въ това врѣме успѣхте да разпрѣсните гжскитѣ.

— Нищо, казалъ царя, азъ ше ви помогнж да ги съберемъ.

Момчето показало на царя гдѣ да стой и му казало да маха съ ржцѣ и вика колкото се може по високо, ако стадото трѣгне къмъ него. Послѣ то взе камшика и гжскитѣ като чули страшното плушение, съ страхъ започнжли да се събиратъ. Слѣдъ дълга умората тѣ събрали стадото. Гжската съ черната глава получи-